

„Sopron helyén hajdan nagy erdőség, és süppedékes lápok valának. Egy gazdag Urnak felesége ezen a tájon egy leánykát szült nagy disznó agyarral, mellyen a szülők nagyon meg szomorodtak, s elhatározták magok közt, hogy a természet ezen csúf játékátul megszabadítják magokat. Fogta tehát az atya a leányzót, és egy szolgája kíséretében bevitte azt a vadonba, s egy szénégető kunyhó közelében letette a földre, s ott a sorsra hagyta. Néhány esztendőnk lefolytak ezen történet után, s a szülőknek nem lettek gyermekei, amit ők az Isten büntetésének tulajdonítottak. Az atya tehát eltökéllé magában, hogy nem nyugszik addig, míg a sorsnak hagyott leányzót fel nem leli. Gazdagon öltözködve, lovát ezüstre patkoltatva indult meg vad tettét jóvá teendő. A nagy erdőség, és lápok közti hosszú tévelygések után a szén égető kunyhóhoz vetődött, melyre reá ismért. Itt észrevette a szolgál, hogy lováról egy ezüst patkó valahol a süppedékben le maradt: el ment tehát keresni; de reá nem talált, vissza térvén azt mondá urának: Uram! Nem találok a patkót, alig ha az Úr is szerencséssebb lesz leánya keresésében. Míg a szolgál a patkót keresé, az Úr beszédbe eredett a kunyhóban lévő asszonnyal, s kérdé, mi újság volna ezen vadonban? A beszélgetés közben az ablakban lévő igen nagy fog vontá magára a kutató Urnak figyelmét, s kérdé, minő fog volna az? Az asszony felelé: Mintegy nyolc évek előtt az Uram a dologról haza jöttében finom fejér ruhába takarva talált egy leánykát, kinek kiálló disznó agyara volt. Meg sajnálván e kisdedet haza hozta azt, s nekem azon vigasztalással adta által, hogy a gyermek idővel elveszti ezen idegen fogát. A fog azonban nőttön nőtt a gyermekkel együtt, míg ily nagy lett. Ekkor a mi szomszédunk, bár kováts mester ember, mégis a gyermeknek e csúf fogát szerencsésen ki húzta. Lássa az Úr, ez a gyermek az, a ki éppen most jó be. A meg lepett atya nagy megilletődéssel a gyermeket át karolja, s melyéhez szorítá, s fel kiálta. Valamint én a keresett gyermeket fel találtam, úgy az el veszett patkó is ezen történetnek örök emlékéül idővel elé fog tűnni. A szegény szénégetőt azután gazdagon meg ajándékozván a kunyhó helyére egy házat építtetett, melly mai nap is meg vagyon Sopron Városában az első szám alatt, s építtetett magának egy szép házat lakásul, mely Ehrburg nevet viselt. Úgy mondják, hogy a város tornya is éppen az első szám alatti ház fundusán építtetett ugyanazon leány által. A Patkó is még néhány esztendőnk előtt a belső város hátulsó kapujánál látható volt. Nevét Ehrburgból utóbb Oedenburgra változtatta.”

Forrás: Maderspach Kommandó Facebook oldal (@maderspachkommando)